

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích, rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci **žalobce: J.Š.,** bytem „X“, **zastoupený JUDr. Jiřím Kolaříkem, advokátem** se sídlem Škroupova 561, 530 03 Pardubice, **proti žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje,** se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.9.2014, č.j.KrÚ60852/2014/ODSH/8,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žalobce n e m á právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 27. 5. 2014, č.j. OSA/P-468/14-D/23 a uvedené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno. Žalobce byl žalovaným rozhodnutím ve spojení s rozhodnutím správního orgánu

prvního stupně uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Uvedeného přestupku se měl dopustit tím, že jako řidič motorového vozidla tov. zn. Škoda Octavia, RZ: „X“ dne 8.3.2014 v době okolo 14:15 hodin v Pardubicích v ulici Sukova užil k jízdě vyhrazeného jízdního pruhu pro BUS a Taxi, čímž porušil dopravní značku IP 20a (vyhrazený jízdní pruh pro BUS a TAXI). Žalobci byla za spáchání uvedeného přestupku podle § 11, § 12) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“) a podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč. Dále mu byla uložena podle § 79 odst. 1 přestupkového zákona a podle vyhlášky MV č. 231/1996 Sb., povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.

Žalobní body:

- Žalobce tvrdí nesrozumitelnost rozhodnutí, neboť skutek není vymezen místem jeho spáchání v rozporu s ustanovením § 77 přestupkového zákona, přičemž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu („NSS“) ze dne 27. 12. 2013, sp. zn. 8 As 26/2013. V ulici Sukova v Pardubicích se nacházejí dva vyhrazené jízdní pruhy, z rozhodnutí není patrné, který z nich a v jakém úseku měl žalobce k jízdě použít. Žalobce trvá na tom, že prováděl manévr odbočení do vedlejší ulice, tedy v souladu s ustanovením § 14 odst. 1, § 13 odst. 2 zákona o silničním provozu.
- Žalobce dále namítá, že žalovaný nezjistil skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a to v rozporu s ustanovením § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť nebylo postaveno na jisto, že se žalobce dopustil skutku, který mu je kladen za vinu. Výpovědi zasahujících policistů K. a D. považuje za nevěrohodné, co do důvodů se odkázal na odvolání. Policisté jeli od AFI Paláce a pokračovali rovněž do ulice Sukova. Žalobce tvrdí a odkazuje se na své výpočty založené na době, kdy svítí na semaforu zelená, tj. 25 s a na délce ujeté dráhy vozidla žalobce – 415 m, při vzdálenosti vedlejší ulice Na Hrádku od křižovatky, kde stálo vozidlo žalobce - 326 m, při rychlosti vozidla žalobce 30 km/h, když mezi rozjetím vozidla žalobce a policistů uběhla nejméně doba 50 s, že v okamžiku, kdy se policejní vozidlo mohlo rozjet od AFI Paláce, se již vozidlo žalobce nacházelo v ulici Na Hrádku. Uvedenou úvahou je dle něj zásadně oslabena věrohodnost výpovědí zasahujících policistů.
- Při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí nepřihlížel žalovaný dle názoru žalobce ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a to v rozporu s ustanovením § 50 správního řádu. Žalovaný neuvedl, jak se vypořádal s návrhy a námitkami žalobce, a to v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, s čl. 95 odst. 1 Ústavy, čl. 38 odst. 1, čl. 39 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce správnímu orgánu navrhl provedení důkazů, a to vyžádáním intervalů na semaforu ke dni sobota, zpracováním znaleckého posudku ohledně toho, zda mohl skutkový děj proběhnout tak, jak tvrdili policisté, výslech policisty P. - spolujezdce v policejním voze a svědkyně S. - spolujezdkyně ve voze žalobce. S těmito důkazními návrhy se však žalovaný nijak nevypořádal. Žalobce odkázal na nález Ústavního soudu ze

dne 16. 2. 1995, sp. zn. III.ÚS 61/94 a na rozsudky NSS ze dne 28. 4. 2005, sp. zn. 5 Afs 147/2004; ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 1 As 96/2008.

- Pokud správní orgány tvrdí, že se žalobce ke svému jednání doznal, toto popírá, přičemž rovněž uvádí, že ani doznání není ve světle uvedené judikatury NSS dostatečným důkazem.
- Žalovaný se nezabýval odvolací námitkou, který konkrétní vyhrazený jízdní pruh měl žalobce dle závěru žalovaného údajně užít k jízdě. Videozáznam neprokazuje, že by v době údajného přestupku byl vyhrazený jízdní pruh označen.
- Žalobce navrhl provedení důkazů před soudem, a to založením listiny prokazující interval svícení signálů jednotlivých světel na předmětné křižovatce; znaleckým posudkem; výsledkem svědka policisty P.; výsledkem svědkyně S.

Žalobce proto navrhl zrušení žalovaného rozhodnutí včetně předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a zejména z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a pro nutnost zásadního doplnění dokazování.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost, když setrval na svém právním názoru vysloveném v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný má za to, že rozhodnutí je dostatečně odůvodněno, výrok je dostatečně specifikován, odvolací námitky žalobce jsou řádně vypořádány.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Dle oznámení přestupku sepsaného dne 8. 3. 2014 policií ČR podle § 58 odst. 1 přestupkového zákona byl žalobce označen za osobu podezřelou ze spáchání přestupku na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, když jednáním shora popsáním měl porušit ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a tím se dopustit přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Z oznámení (odevzdání) přestupku (věci) sepsaného dne 8. 3. 2014 na místě samém je zřejmé, že žalobce nesouhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení. V popisu skutku sepsaném nstržm. K. je uvedeno, že: „Dne 8. 3. 2014 v 14:15 hod., jel na ul. Sukova tř. s OA „X“ a nerespektoval vyhrazený jízdní pruh pro BUS a TAXI.“ Podle úředního záznamu ze dne 8. 3. 2014, který byl sepsán zasahujícím policistou nstržm. K., vozidlo žalobce nerespektovalo vyznačení vyhrazeného jízdního pruhu a vyjelo za trolejbusem. Není uvedeno, že by s žalobcem jela jiná osoba ve vozidle. Součástí správního spisu je obrazový záznam, v němž je dodatečně popsán průběh skutkového děje policisty, jsou na něm zachyceny jak vyhrazený jízdní pruh, tak svislá dopravní značka značící vyhrazený jízdní pruh, vozidlo obviněného v něm pochopitelně zachyceno není. Žalobce uvedl, že do vyhrazeného jízdního pruhu vjel mezi ulicí Pernerova a Sladkovského, chtěl odbočit do ulice Sladkovského, avšak protože to „nešlo“, odbočil až do ulice Na Hrádku. Při ústním jednání nevzněl žalobce návrhy na doplnění dokazování, ani neuvedl, že by s ním někdo jel ve vozidle.

Podle výpovědi svědka nstržm. K., který byl řádně poučen o následcích krivé výpovědi, měl tento sužbu s kolegou D. a P. Uvedl, že žalobce vyjel s vozidlem do vyhrazeného jízdního pruhu za trolejbus u zastávky MHD a následně odbočil do ulice Na Hrádku, kde byl zastaven. Při kontrole tvrdil, že vyjel z ulice Pernerova a do vyhrazeného jízdního pruhu vjel za účelem odbočení do ulice Na Hrádku. Svědek potvrdil, že těsně před odbočením do ulice Na Hrádku mělo vozidlo žalobce zapnutý světelný ukazatel změny směru jízdy.

Svědka nstržm. D., který byl rovněž řádně poučen o následcích krivé výpovědi, uvedl, že vozidlo žalobce jelo po projetí křižovatkou (tedy po odbočení) stále ve stejném pruhu, kdy se z prostředního stává pravý, a zařadilo se tak za trolejbus vyjíždějící ze zastávky MHD, následně odbočilo do ulice NA Hrádku, světelný ukazatel byl zapnut až těsně před odbočením. Svědek neviděl: „*že by vozidlo obviněného chtělo odbočit do ulice Sladkovského.*“ K dotazu správního orgánu potvrdil, že měl zřetelný výhled do křižovatky z policejního vozu a rovněž, že dobře viděl na vozidlo žalobce, neboť na vozidlo žalobce „koukal a neblíkalo.“

Skutek je v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vymezen takto: „...dne 8.3.2014 okolo 14:15 hodin jako řidič motorového vozidla tov. Zn. Škoda Octavia, r.z. „X“, nerespektoval dopravní značku IP 20a (vyhrazený jízdní pruh pro BUS a Taxi), kdy užil k jízdě v ulici Sukova v Pardubicích vyhrazeného jízdního pruhu pro BUS a Taxi...“ Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se podává, že tento vycházel z výpovědi zasahujících policistů, když žalobce neuvedl žádný konkrétní důvod, pro který by měl výpovědi považovat za nevěrohodné. Zdůraznil, že byla zadokumentována trasa jízdy žalobce, přičemž za zastávkou MHD je umístěna dopravní značka IP 20 s uvedením, že za 50 m bude následovat vyhrazený jízdní pruh pro BUS a Taxi. U křižovatky ulic Sukova tř. a Pernerova je umístěna druhá svislá dopravní značka IP 20a a na zemi se nacházela nastříkaná dopravní značka V15 s nápisem BUS a TAXI. Upozornil, že z povahy věci, když policejní hlídka neprováděla cílenou silniční kontrolu, nejsou k dispozici důkazy fotografiemi jedoucího vozidla, či videozáznamem spáchání přestupku.

K tvrzení žalobce o tom, že chtěl odbočit, správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce jel ve stejném pruhu po celou dobu od projetí křižovatkou, přičemž u zastávky MHD byl upozorněn na blížící se změnu určení pruhu ve vyhrazený jízdní pruh, když po vyhrazeném jízdním pruhu od dopravní značky IP 20a (křižovatka ulic Pernerova a Sukova) k místu odbočení do ulice Na Hrádku cca 150 m. Správní orgán prvního stupně uzavřel, že žalobce jednal v nepřímém úmyslu podle § 4 odst. 2 písm. b) přestupkového zákona, při výměře výše trestu přihlédl k tomu, že žalobce neměl za poslední tři roky žádný záznam v evidenční kartě řidičů.

Žalobce napadl rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, v němž uplatnil námitky v zásadě obsahově totožné s žalobními námitkami, zejména požadoval výslech svědkyně S.

Žalovaný potvrdil odvoláním napadené rozhodnutí, když vzal skutkové jednání za dostatečně prokázané na základě výpovědi policistů, k výroku pak uvedl, že na ulici Sukova tř. se sice nacházejí dva vyhrazené jízdní pruhy, avšak každý v jiném směru jízdy. Uvedl, že: „*Nutno konstatovat, že uvedené přestupkové jednání vyplývá i z vlastní výpovědi obviněného u ústního jednání (list č. 17 spisu), kde se k uvedenému přestupku de facto doznal.*“ (s. 2 žal.

rozhodnutí). Zdůraznil, že obviněný jel ve vyhrazeném jízdním pruhu v dopravní špičce cca 150 m. Ohledně navržených důkazů žalovaný uvedl: „Z uvedeného je tak skutkový děj dostatečně prokázáný a nejsou důvody pro provedení dalších důkazních prostředků, jak navrhoval obviněný ve svém odvolání (znalecký posudek, výslech svědka, atd.). Navíc provedení jiných důkazů mohl navrhnout obviněný již při ústním jednání, kdy žádné další návrhy nebo připomínky neměl a nikoliv až v rámci vlastního odvolání.“ (s. 2 žal. rozhodnutí).

Posouzení věci soudem:

Žaloba byla podána osobou oprávněnou k podání žaloby, a to včas ve lhůtě dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí (§ 72 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“).

O žalobě bylo rozhodnuto po projednání věci krajským soudem dne 18. 2. 2015 bez provádění důkazů s tím, že pokud by soud shledal důkazní návrhy důvodnými, byl by dán důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, neboť by se jednalo o zásadní dokazování ve věci, přičemž soud nemůže nahrazovat činnost správního orgánu.

Při samotném přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, přičemž soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Podle § 77 odst. 1 přestupkového zákona výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též **popis skutku s označením místa a času jeho spáchání**, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1). Předně je třeba zabývat se tím, v jakém rozsahu je nutno trvat na přesnosti a určitosti místního vymezení skutku ve smyslu § 77 zákona o přestupcích. Odpověď lze nalézt v účelu vymezení skutku. Skutek, tedy událost projevenou ve vnějším světě, která je následně kvalifikována jako protiprávní jednání (k pojmu skutek viz usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 143/02), je třeba řádně, a to místně, časově a věcně, tedy popisem, vymezit, a to tak, aby nemohlo dojít k záměně skutku s jiným skutkem a aby tudíž byla dodržena zásada „*ne bis in idem*“ (ne dvakrát v téže věci) v rovině hmotněprávní a případnou identifikaci překážky „*litispendentio*“ (věci zahájené) či překážky „*res iudicata*“ (věci rozhodnuté) v rovině procesně právní. Vyjdeme-li z premisy nutnosti splnění kritérií na udržení totožnosti skutku, pak lze v konkrétních případech za zcela individuálních podmínek tolerovat nepřesnosti v dílčím vymezení skutku, které nenarušují jeho nezaměnitelnost (test nezaměnitelnosti skutku), jak to ostatně vyplývá z judikatury trestních soudů i správních soudů v čele s NSS.

Tak např. podle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 6. 2012, čj. 16 A 1/2011-73: „Rozhodnutí o přestupku musí obsahovat popis skutku s uvedením místa, času a

*způsobu spáchání, popřípadě i s uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným, a dále musí být skutek popsán tak, aby byly naplněny veškeré zákonné znaky uvedené skutkové podstaty.“ Podle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 7. 2004, čj. 30 Ca 52/2002-44: „Také výrok meritorního rozhodnutí ve věci „jiného správního deliktu“ musí obsahovat vymezení konkrétního skutku, který je důvodem uložení sankce, tak, aby nemohl být zaměněn se skutkem jiným (per analogiam § 77 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a § 120 odst. 3 trestního řádu).“ **Podle rozsudku NSS ze dne 23. 2. 2005, čj. 3 Ads 21/2004-55: „Při ukládání sankce za tzv. jiný správní delikt neodpovídá ustanovení § 47 odst. 2 správního řádu, je-li popis skutku obsažen jen v odůvodnění a nikoliv ve výroku rozhodnutí. Taková skutečnost však nezpůsobuje nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud, který takové rozhodnutí přezkoumává ve správním soudnictví, musí v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. posoudit, zda uvedené podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Tak tomu zpravidla nebude, je-li skutek, v němž je spatřován jiný správní delikt, odpovídajícím způsobem popsán v odůvodnění rozhodnutí.“***

Je tedy zřejmé, že v dané věci musel soud zodpovědět otázku, zda způsob místního vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, když bylo možné jej blíže identifikovat pomocí uvedení směru vozidla žalobce, mohl mít vliv na zákonnost samotného rozhodnutí. Soud nemá za to, že by se jednalo o takový nedostatek místního vymezení skutku, který by mohl způsobit záměnu skutku se skutkem jiným. K takové záměně nemůže dojít už toho důvodu, že skutek je vymezen jeho popisem, místním a časovým údajem, přičemž žalobce sám ani netvrdil (což by bylo zcela absurdní), že by se v přibližně shodném čase v druhém vyhrazeném jízdním pruhu ulice Sukova tř. v Pardubicích dopustil sám nebo s tímž vozidlem jiná osoba jiného obdobného skutku. Tedy, nejsou dány žádné objektivní okolnosti, které by nasvědčovaly hypotéze o možné záměně skutku. Nadto směr jízdy vozidla, tedy i zcela konkrétní vyhrazený jízdní pruh, je patrný z uvedení názvu vedlejších ulic, do nichž chtěl žalobce údajně odbočit - Pernerova, Sladkovského a následně ul. Na Hrádku, do níž žalobce odbočil, když druhý vyhrazený jízdní pruh je určen pro jízdu v opačném směru, jak ostatně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí.

Tedy soud uzavírá, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmý směr jízdy vozidla žalobce po ul. Sukova tř., tedy je zřejmé, který vyhrazený jízdní pruh žalobce k jízdě užil. Nad rámec uvedeného lze uvést, že trasa vozidla žalobce je zachycena ve spisovém materiálu, a to konkrétně na videozáznamu pořízeném Policií ČR. Na základě uvedených okolností dospěl krajský soud k závěru, že dílčí nepřesnost v místním vymezení skutku obsažená v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného, nemohla vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Totožnost skutku byla jeho vymezením udržena, tudíž nebyla ohrožena ani vykonatelnost výroku rozhodnutí ani nezaměnitelnost skutku.

Striktní interpretaci ustanovení § 77 zákona o přestupcích, jak ji prezentoval žalobce, soud odmítá s tím, že by se jednalo o formalistický výklad, který by *ad absurdum* vedl k vyloučení právního postihu jinak prokázaného protiprávního jednání žalobce. Takový přístup aplikace práva již mnohokrát odmítl Ústavní soud. Např. nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2427/12 ze dne 1. 2. 2013: „*Ve své rozhodovací činnosti se Ústavní soud vícekrát zabýval otázkou ústavně konformního výkladu práva. Konstatoval, že neudržitelným momentem*

používání práva je jeho aplikace vycházející pouze z jazykového výkladu. Jazykový výklad představuje toliko prvotní přiblížení se k aplikované právní normě, je východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e ratione legis atd.). Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně, nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy činí z práva nástroj odcizení a absurdity [srov. nález sp. zn. Pl. ÚS 33/97 ze dne 17. 12. 1997 (N 163/9 SbNU 399; 30/1998 Sb.)]. Obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku; je nutno se přitom vyvarovat libovůle; rozhodnutí soudu se musí zakládat na racionální argumentaci. Povinnost soudů nalézat právo neznamená pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad [srov. např. nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96 ze dne 4. 2. 1997 (N 13/7 SbNU 87; 63/1997 Sb.), nález sp. zn. Pl. ÚS 19/98 ze dne 3. 2. 1999 (N 19/13 SbNU 131; 38/1999 Sb.), nález sp. zn. Pl. ÚS 3/06 ze dne 6. 3. 2007 (N 41/44 SbNU 517; 149/2007 Sb.), nález sp. zn. I. ÚS 50/03 ze dne 13. 6. 2006 (N 120/41 SbNU 499), nález sp. zn. IV. ÚS 611/05 ze dne 8. 2. 2006 (N 34/40 SbNU 281)]. Jinými slovy řečeno, soudy musí při své činnosti postupovat tak, aby interpretační a aplikační právní problémy řešily s maximální mírou racionality. Jestliže interpretace právní normy za použití jazykové metody výkladu vede k nerozumným výsledkům, zakládajícím neodůvodněnou nerovnost mezi subjekty, je namístě použít další výkladové metody, jako jsou metody výkladu systematického, logického, teleologického či historického, které by přiměřeně korigovaly interpretační výsledky plynoucí ze základního, nikoliv však jediného, výkladu jazykového. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité [srov. nález sp. zn. Pl. ÚS 34/09 ze dne 7. 9. 2010 (N 187/58 SbNU 647), bod 22, a nález sp. zn. II. ÚS 3168/09 ze dne 5. 8. 2010 (N 158/58 SbNU 345), bod 21].“

Pokud jde tedy o otázku přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, soud jej považuje za přezkoumatelné, neboť nebyly shledány žádné vady, které by způsobovaly jeho nicotnost či nepřezkoumatelnost ve smyslu § 76 odst. 1, 2 s.ř.s., k níž by soud musel přihlížet *ex officio*. Dále je třeba uvést, že se soud plně ztotožňuje s právním názorem žalovaného ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně. S ohledem na to, že stěžejní námitky obsažené v žalobě byly obsaženy již v odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, odkazuje se soud plně na odůvodnění žalovaného. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

K jednotlivým žalobním námitkám uvádí soud následující relevantní právní úpravu a právní argumentaci.

Relevantní právní úprava:

Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.

Podle § 14 odst. 1 zákona o silničním provozu, je-li vyznačen jízdní pruh dopravní značkou "Vyhrazený jízdní pruh" (dále jen "vyhrazený jízdní pruh") pro určitý druh vozidel, platí pro řidiče ostatních vozidel obdobně § 13 odst. 2.

Podle § 13 odst. 2, zákona o silničním provozu, se na tramvajový pás v úrovni vozovky smí v podélném směru vjet jen při objíždění, předjíždění, **odbočování**, otáčení, vjíždění na pozemní komunikaci, nebo vyžadují-li to zvláštní okolnosti, například není-li mezi tramvajovým pásem a okrajem vozovky dostatek místa; tramvajový pás zvýšený nad nebo snížený pod úroveň vozovky nebo od vozovky jinak oddělený například obrubníkem se smí přejíždět jen příčně, a to na místě k tomu přizpůsobeném. Při vjíždění na tramvajový pás nesmí řidič ohrozit ani omezit v jízdě tramvaj.

Z citovaného znění právní úpravy § 14 ve spojení s § 13 odst. 2 silničního zákona je zřejmé, že řidič může vjet na vyhrazený jízdní pruh pouze z vymezených důvodů, když odbočování, které žalobce tvrdil, je specifikováno v ustanovení § 21 zákona o silničním provozu.

Podle § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu při odbočování na křižovatce nebo na místo ležící mimo pozemní komunikaci musí řidič dávat znamení o změně směru jízdy; při odbočování nesmí ohrozit řidiče jedoucí za ním a musí dbát zvýšené opatrnosti.

Podle § 21 odst. 6 zákona o silničním provozu **řidič odbočující vpravo musí dát přednost v jízdě vozidlům jedoucím ve vyhrazeném jízdním pruhu, pro něj je tento jízdní pruh vyhrazen.**

Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že skutkový děj byl dostatečně prokázán výsledkem dvou policistů, přičemž oba uvedli shodnou skutkovou verzi, nebyl tedy důvod vyslýchat třetího policistu, např. k odstraňování rozporu ve výpovědích. Žalobce rozpor ve výpovědích policistů ani nenamítal. Krajský soud neodhlédl od toho, že pouze jeden z policistů, a to přímo ten, který osobně vyřizoval přestupek s žalobcem (nstržm. K.) uvedl, že žalobce tvrdil, že vyjel z ulice Pernerova, zatímco druhý policista k této části výpovědi svého kolegy sdělil, že toto neslyšel, neboť seděl v autě. Uvedený rozdíl ve výpovědích však nezakládá jejich rozpor, ostatně jak již uvedeno, žalobce ani žádný rozpor ve výpovědích policistů netvrdil. Soud zdůrazňuje, že žalobce neuvedl žádný konkrétní důvod, pro který by bylo možno pochybovat o nevěrohodnosti či nestrannosti policistů, s výjimkou jeho „výpočtů“ možného průběhu skutkového děje. Jeho úvahy jsou pouze hypotetické, jedinými prokazatelnými veličinami, s nimiž žalobce při svých úvahách pracoval, byla vzdálenost ul. Na Hrádku od světelné křižovatky a doba intervalů světelné signalizace. Žalobce sám uznal, že neznal přesné postavení a pohyb vozidla policistů, tedy nemůže úspěšně zpochybňovat jejich očitě svědectví. V dané věci přitom žalobce skutečně doznal, že užil vyhrazený jízdní pruh, avšak popíral, že by jej užil za jiným účelem, než za účelem odbočování, přičemž nejprve chtěl údajně odbočit do ul. Pernerova, teprve následně do ulice Na Hrádku.

Soud neměl přitom žádný důvod pro to, aby považoval zadání znaleckého posudku v dané věci za racionální, neboť jízda žalobce v jízdním pruhu popřena nebyla a právě výpověďmi dvou policistů řádně poučených o jejich procesních povinnostech bylo prokázáno, že žalobce užil světelné signalizace k odbočování až těsně před ul. Na Hrádku. Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, pro které by soud mohl mít pochybnosti o nepodjatosti policistů ve vztahu k osobě žalobce. Naopak výsledkem policistů bylo prokázáno, že žalobce užil vyhrazeného jízdního pruhu k jízdě v délce cca 150 m, což neodpovídá shora citovanému ustanovení § 21 odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého řidič odbočující vpravo musí dát přednost v jízdě vozidlům jedoucím ve vyhrazeném jízdním pruhu, pro něž je tento jízdní pruh vyhrazen; tedy je zřejmé, že vyhrazeného jízdního pruhu smí řidič (pro kterého není jízdní pruh vyhrazen) užít toliko po dobu nezbytnou pro bezpečné provedení manévru odbočení. Jízda cca 150 m ve vyhrazeném jízdním pruhu však takovou potřebu užití jízdního pruhu neadekvátně přesahuje a znamená potenciální překážku silničního provozu pro vozidla, pro které je vyhrazený jízdní pruh určen. Soud se tak ztotožnil s právním závěrem žalovaného, že se nejednalo o odbočování ve smyslu zákona o silničním provozu, nýbrž o jiné využití vyhrazeného jízdního pruhu, které nebylo v souladu se zákonem. Žalobce jako držitel řidičského oprávnění je povinen znát pravidla silničního provozu a řídit se jimi.

Pokud jde o výslech navrhované svědkyně, nelze přejít bez povšimnutí, že žalobce se o spolujezdkyni zmínil až v odvolání, v němž navrhl její výslech, a že o spolujezdkyni není nic uvedeno ani v oznámení přestupku, ani v úředním záznamu, ačkoliv takové údaje bývají obvyklé. Soud nepopírá právo obviněného z přestupku navrhopvat důkazy v rámci odvolání, avšak učiní-li tak až v odvolání a vyjeví tak nové skutečnosti, které mu byly známy, a bylo mu známo, že by mohly mít vliv na věc, pak musí být srozuměn s tím, že taková okolnost je okolností podpůrně vypovídající o účelovosti navrhovaných důkazních prostředků. Lze vzpomenout právní zásadu: „*iura vigilantibus, non dormientibus prosunt*“ („*práva prospívají dbalým, nikoliv spícím – nedbalým*“).

Pokud tvrdí žalobce, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkami a důkazními návrhy, nelze s tímto názorem souhlasit, neboť, jak citováno shora, žalovaný veškeré jeho důkazní návrhy označil za nadbytečné. Soud neshledal tvrzené porušení povinnosti uložené v § 3 správního řádu, neboť má za to, že se správní orgány věci řádně zabývaly.

Ze všech těchto důvodů vyhodnotil krajský soud veškeré uplatněné žalobní námitky jako nedůvodné a žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 s.ř.s.), když žalovaný byl ve věci plně úspěšný, avšak práva na náhradu nákladů řízení se vzdal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 25. února 2015

JUDr. Petra Venclová, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Michaela Jiroutová